

SMÍCHOVSKÝ

Informační týdeník Sboru CASD Praha 5 – Smíchov

ZPRAVODAJ

1. SRPNA 2026

Číslo 1321/ Ročník 26

EPIŠTOLA 315
NAVRACET SE (DRUHÉ)
DO ŽIVOTA...

5
1. A 2. LIST
KORINTSKÝM
VŠE K BOŽÍ SLÁVĚ

IVO ŘEHÁK
O MILOSTI
LUKÁŠ 23,42-43

Bohoslužby.online

ONLINE PŘÍBIVY SBORU CASD PRAHA SMÍCHOV

PROGRAM SOBOTNÍ BOHOSLUŽBY

9,30 hodin

Studium sobotní školy a dětské sobotní školy – vede Luděk Bouška

Téma úkolu: „Vše k Boží slávě“

- Společná píseň č. 13 „Čest, chválu ti, Bože“
- Biblický text „1.Korintským 9,16-19“ a modlitba
- Studium probíhá ve třídách pod vedením učitelů
Daniel Šmíd, Anna Boušková, Luděk Bouška
- Sbírka pro potřeby misie
- Společná píseň č. 221 „Jak zní mile jméno Ježíš“
- Modlitba

10:30 hodin

Přestávka

10:45 hodin

Bohoslužba – vede Robert Heczko

- **Přivítání, sborová oznámení**
- **Blahopřání k jubileu** – první diakon a starší sboru
- **Společné chvály**
„Apoštolská“
Žalm 118, 21-26 - biblický text
„Úžasný Bůh“
- Modlitba
- Sbírka pro potřeby sboru
- **Příběh pro děti**
- Společná píseň č. 218 „Kdo Boží vůli poznat touží“
- **Čtení textu Bible** – *Lukáš 23,42-43*
- Tichá modlitba
- **Kázání – Ivo Řehák**
Téma: „O milosti“
- Chvilke ke ztišení – Vítězslava Krahmerová
- Společná píseň č. 43 „Jak vzácná milost“
- Modlitba – Ivo Řehák
- Společná píseň č. 280 „Králi věčný žehnej nám“ *vsedě*
- Soukromé tiché modlitby a rozjímání *vsedě*

Spotify

Apple Podcasts

Youtube

Oznámení

-Přejeme požehnanou sobotu všem, kteří navštívili náš sbor.

-Dnes, 1. 8., z Písma bude sloužit bratr Ivo Řehák.

-Příští sobotu, 8. 8., kázáním bude sloužit bratr Marek Škrla.

Dnes odpoledne, 1. 8., jste zváni na bohoslužbu křtu od 14⁰⁰ hod
Anastasie a Erika Rachvalových.

-V sobotu odpoledne 8. 8., jste zváni na setkání oddělení žen a dívek
do Třebotova s pokračováním tématu „Izrael ve vzpomínkách II“.

-Prosíme, myslíme na svých modlitbách na sestry a bratry,
kteří jsou nemocní nebo prožívají různé nemilé životní situace.

-Připojte se k nám v měsíci srpnu a myslíme na svých
modlitbách na: *nemocné a potřebné*.

-Bankovní účet sboru: 5053339/0800, do textu jméno a účel

V období 2. – 8. 8. 2026 oslaví narozeniny:

Kohút Július (2.8.); Kadaník Miroslav (4.8.); Janušková Alena (7.8.);
Vondrášek Václav (8.8.)

Přejeme hojnost Božího požehnání do dalších let.

P.S. Omlouváme se všem, na které jsme zapomněli. Nebyl to úmysl.

QR Platba - Misie

Pravidelné sborové sbírky

Účel: sbírka misie

Bankovní účet: 5053339/0800

Variabilní symbol: 11106

Účel: sbírka pro sbor

Bankovní účet: 5053339/0800

Variabilní symbol: 777

QR Platba - Sbor

Kazatelská epištola Smíchovským - 315. kapitola

NAVRACET SE (DRUHÉ) DO ŽIVOTA...

Na první stránce své staré, dnes už velmi potřhané první Bible mám svůj oblíbený citát z filmu STATEČNÉ SRDCE, napsaný rukou mé manželky z 12. 11. 2000: „Každý musí zemřít, ne každý však skutečně žije.“ Celý svůj život o této myšlence přemýšlím a pořád znovu se mi vrací na mysl.

Nedávno jsem byl darovat krev a vždycky mě baví, jak se na mě sestřičky či lékaři často překvapeně dívají, když v mé kartě čtou, jaké je mé povolání.

Naposledy mi pan doktor, když si přečetl mou profesi, podal ruku a řekl: „Vy faráři, protože jste Bohu blíž, vracíte lidi do života. My lékaři je jen tak různě, více či méně, doprovázíme, ale nejde tady o skutečný život.“

Když jsem pak ležel s jehlou v žíle, musel jsem nad tím dlouho přemýšlet. Je to tak, že setkání s některými lidmi do našeho života vleje novou radost, pocit, že jsme důležití. Toužíme žít a být jako oni, podvědomě nás inspirují k tomu, jak žít naplno, a cítíme v nich Boží přítomnost. To je vlastně smysl celé spirituality – abychom díky setkání s živým Bohem nově ožili a „nabíli se“, abychom pak opravdově „byli“, a nejen existovali.

DARUJ KREV
A STAŇ SE HRDINOU VŠEDNÍHO DNE

KDO MŮŽE DAROVAT KREV?

- 18–65 let (prvníkrát do 60 let)
- minimální hmotnost 50 kg
- dobrý zdravotní stav
- bez závažných onemocnění

www.fno.cz/krevni-centrum/kc

Nevím, jestli jste PŘED, NA, nebo PO dovolené, ale jak je to s vámi? Žijete naplno? Máte odvahu zkusit žít stále znovu jinak a lépe, abyste si později nevyčítali, že jste to „měli aspoň zkusit“, i kdyby se to nepovedlo? Co si představujete pod onou Ježíšovou nabídkou „žít v hojnosti“ (J 10,10)?

U mě osobně je to určitě život osvobozovaný stále znovu od strachu z toho, co bude. Od strachu ze selhání, život o odvaze zariskovat, milovat – tzn. žít na plné pecky. Je to o stále nové odvaze přiznat si, že to, co jsem říkal včera, byly prázdné „kecy“, kterým dneska už nevěřím, protože jsem zase o něco blíž Bohu – a tím dál v životě. Dává mi hluboký smysl obyčejný život, pomoc kamarádovi, starost o rodinu, vztahy s

lidmi, jejichž život má nějaký přesah – protože tomu říkám „služba bližnímu“, a tím Bohu samotnému, kterého v druhých rozpoznávám. Učím se díky své víře žít realitu se vším všudy. Není to život v permanentní euforii, ale Bůh mi dává odvahu postavit se bolesti, smutku a těžkostem s vědomím, že v tom nejsem sám. Tak moc toužím po tom, aby díky mojí maličkosti bylo na světě víc lásky, dobra, světla, víc Boha...

Jestli si vzpomínáte na mou epištolu před čtrnácti dny – pro ony zahradnice znamená žít naplno mimo jiné dělat věci, které mají smysl, a mít z nich radost. Sice s rukama od hlíny, které tvoří Boží oko pro lidi, kteří si toho možná ani nevšimnou, ale žijí v tu chvíli absolutně naplno. Našly smysl ve své práci a dělají ji s láskou.

To znamená, že nežijí naplno proto, že bych musel stihnout všechno na světě, než mě Pán povolá na druhou stranu hřbitovní zdi. Žijí naplno proto, že vím, že každý okamžik má věčnou hodnotu.

A jak to máte vy?

Ten s tím „divným povoláním“ Vašek Vondrášek

SOBOTNÍ ŠKOLA

Téma 3. čtvrtletí 2026: 1. A 2. LIST KORINTSKÝM

Lekce 5: Vše k Boží slávě

Základní verš

„Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.“ (1K 10,31)

Tato lekce se zaměřuje na pasáž 1K 8–10, specificky pak na svobodu křesťana a na to, jak se projeví nejen ve vztahu k modlářství, ale hlavně v ohleduplnosti k druhým. Uvidíme, že hlavním měřítkem našeho rozhodování nemá být jen naše poznání, ale především nesobecká láska a Boží sláva.

- 1K 8,8–13: Vztah mezi poznáním a láskou k bližnímu (neděle)
- 1K 9,1–6: Dobrovolné sebezapření pro rozvoj evangelia (pondělí)
- 1K 10,7–11: Varovné příklady z historie Izraele (úterý)
- 1K 10,14–22: Neslučitelnost stolu Páně se stolem démonů (středa)
- Mk 12,28–31: Největší přikázání jako základ křesťanské etiky (čtvrtek)

Otázky:

- Co vše má být k Boží slávě?
- Proč jsou vědomosti bez lásky špatné?
- Je něco, čeho bych se měl vzdát?

PDF lekce: https://sobotniskola.casd.cz/lekce_PDF/aktualni/05pdf

V tomto čtvrtletí otvíráme témata sobotní školy v pořadu Bible pro dnešek – pořad HopeTV inspirovaný tématem lekcí sobotní školy <https://sobotniskola.casd.cz/bible-pro-dnesek/>

Studium každý pátek od 20 hodin na adrese <https://meet.google.com/pkn-hzjb-nja>

Luděk Bouška

není. Když ti pojde tvůj oblíbený psík, řekni: To nic není. A tak mluv při každé ztrátě. Nakonec budeš stát u svého umírajícího dítěte a nedotkne se to klidu tvého nitra.“

Odolnost a statečné snášení ran života je jistě žádoucí, ale necítit bolest při úmrtí ženy či dítěte – to je přece něco nelidského, nepřirozeného. To že by měl být smysl života?

Seneca (mimo mnoha jiných textů) napsal: „Lépe by bylo člověku, aby se vůbec nenarodil, a když se již narodil, aby brzy zemřel.“ To by znamenalo, že smyslem života je odmítnutí života.

Možná tak můžeme lépe porozumět důvodu, proč tisíce Indů žijí na ulicích Bombaje a Kalkaty a nikdo se o ně nezajímá. Že by snad dosáhli cíle stanoveného Buddhou – bolest je nezraňuje, nedotýká se jich?

Tento způsob řešení otázky smyslu života je vlastně útekem před světem, který je krutý. Stoikům se zdá, že svět nelze změnit, a proto musím změnit sám sebe. Z labyrintu světa do ráje srdce. Ano, to je Komenský, ale o přibližně 2000 let později než Buddha a stoikové.

Problém tedy zůstává. Jaký je však smysl lidského života, lidského úsilí a práce, když hordy hrubých žoldnéřů rozdoupou i ty největší kulturní výtvo-ry lidského ducha? Když násilí a válečná vřava rozvrátí i to prosté lidské štěstí?

Měl by být nějaký jiný svět – jiné poměry, říkali si mnozí.

V Anglii Thomas More (1478-1535) píše své vize o ideální zemi, kde vládne štěstí a všeobecný blahobyt, o zemi bez boháčů a chudáků. Nazval tu zemi „Utopie“, latinsky to vlastně znamená „místo, které není“.

Podobně uvažoval v Itálii Tomaso Campanella ve spise „Sluneční stát“. Byly to krásné sny o dokonalém světě, velké cíle – bez cest.

Renezanční myslitelé hledali smysl života člověka v jeho díle, které přesáhne jeho existenci a přetrvá věky. Hledali ho ve slávě. Jistě – uchvacují nás Tizianovy obrazy, Michelangelovy sochy či Danteho básně. Ale kolika jedincům je dáno takové nadání? Ti ostatní snad žili zbytečně? A co úsloví: „Všechna sláva – polní tráva!“

Začíná 19. století. V rozbahněných polích u vesnice Waterloo končí Napoleonův sen o světovládě. To, co bylo smyslem jeho života, se hroutí. A jako zajatec na ostrově sv. Heleny si povzdechne: „Nebylo by pro národy lepší, kdybych se vůbec nenarodil?“

Naděje – očekávání a zklamání

Rodí se nový věk. Deset let po Waterloo – v r. 1825 – se v Anglii stává první parní železnice na světě. Je to dílo George Stephensona, který také při první jízdě sám řídí lokomotivu. Začíná století páry, objevů a vynálezů. Objevuje se myšlenka „pokroku“. „Ta cesta, kterou T. More nebo T. Campanella neznali, to je přece věda a technika,“ říkají si mnozí. „Smysl lidského života je ve stálém růstu ve vědění a ovládání toho, co člověka ohrožuje a ničí jeho štěstí – jako jsou nemoci, hladomory a války.“

Zdálo se, že se naplňuje optimistická víra osvícenců v lidský rozum a neustálý pokrok, který završí sen Francouzské revoluce: volnost, rovnost, bratrství.

A pokrok opravdu byl. Vznikaly továrny na výrobu stovek různých věcí, které lidé nikdy dříve neznali. Vlastníci fabrik bohatli. A hle – opět zde byl problém: na jedné straně bída, a na druhé bohatství. „Tady jsou paláce, tady podkrovní, tady sytí, tady hladoví...“, kritizuje básník.

Pokrok byl ve všem. Když se rytíř u Grunwaldu rozmáchl mečem, mohl zabít nanejvýš jednoho protivníka. Maximův kulomet udělal z bitev první světové války hromadná lidská jatka.

To že by byl nakonec smysl a cíl lidského rozumu? „Ne, ne – ještě je zde řešení problému zvaného smysl lidského života!“ volají ti, kteří se drží myšlenky, že člověk je zde proto, aby si vytvořil ráj na zemi. Řešení se jmenuje „proletářská revoluce“.

„Filozofové svět jen vykládali, je nutné jej změnit.“ Takové předsevzetí si do svého deníku zapsal mladý novinář Karel Marx. Kdo to bude – a jak změnit svět? Budou to dělníci, proletáři, kteří nemají co ztratit – jen své okovy. Tím, že vezmou továrny buržoazii a udělají z ní také dělníky, tím ji vlastně osvobodí.

Osvobodí ji od lpění na mamonu. „Tak jako jelen touží po vodě, tak buržoazie žízní po zisku,“ popisuje Marx pocity kapitalisty.

Podle Marxe je smysl života v tvořivé, svobodné práci – pro práci samu, pro radost z práce. Nic proti tomu, jenže – zase je zde řeč o náplni života, ne o cíli, smyslu. Jinak to znamená: když žijeme, musíme ten čas něčím vyplnit – tedy prací.

V roce 1917 začal bolševickou revolucí v Rusku vpravdě grandiózní experiment, který měl dokázat, že lidstvo může na zemi vytvořit ideální svět

„Otázka po smyslu života.
Ptáš se, má to vůbec
smysl – klást si takovou
otázku?

Odpovídám:
Kdo má svůj život i život
svých bližních za něco
nesmyslného, ten je nejenom
nešťastný,
ale téměř
neschopný žít.“

Albert Einstein

rovnosti, blahobytu a bratrství. Ideologové této epochy hlásali: „Smysl života člověka je v uskutečňování této vize a práce pro ni.“

Nakonec se to však celé nějak zvrtno – a cílem se stal ten dříve kritizovaný „buržoazní styl života“. Vzpomínáme si na hesla: „Blahobyť dokážeme vyrobit!“ „Dohonit a předhonit.“ Koho a v čem? No přece kapitalistický západ v množství věcí, které si můžeme koupit. Tento pokus skončil krachem především tam, kde začal – v Rusku i ve všech státech, které se po 2. světové válce dostaly do sféry jeho vlivu. Systém státního hospodářství se zhroutil a nikdo ho nehájil. Lidé východních zemí totiž pokukovali po Západu s jeho blahobytem.

Kruh dějin jako by se uzavřel. Epikuros by měl radost. Jeho filozofie tančí svůj vítězný tanec na troskách vznešených ideí stoiků, utopistů, humanistů, osvícenců i marxistů.

Lidský rozum dokázal vytvořit televizi, ale je důvod k jásotu, když výsledkem toho je – že stamiliony lidí tráví čas sledováním naivních či brutálních příběhů? V řadách intelektuálů vládne již od doby 1. světové války skepse, když vidí, že „moudrost se stala nepraktickou a praxe nemoudrou“. K čemu velké myšlenky, když davy se valí na Emanuella? K čemu velké ideály o svobodě, jestliže lidé mají raději jistý krajíc chleba a zajištěný důchod, ať už ho zajistí kdo chce a za jakoukoliv cenu, třeba i nového otroctví?

Smysl života? Je vůbec nějaký? Nebo měl pravdu Macbeth, když proklíná život jako „příběh nesmyslný, který koutá blb“? Jaký by měl být smysl lidského života, bereme-li v úvahu to vše málo, co jsme si řekli, i nekonečně větší obtíže života, o kterých jsme se ani nezminili, protože jsou to jen naše osobní problémy?

Rozhodně by smysl života měl být nezávislý na tom, kdy člověk zemře, zda ve dvaceti nebo v devadesáti. Nezávislý na našem zdraví. Jeho naplnění by neměly zmařit ani společenské převraty, ba ani jednání většiny lidstva, a již vůbec by neměl být závislý na bohatství.

Takový smysl života skutečně existuje. Ale není možné na něj narazit uvažováním nebo experimentováním ať v životě vlastním či v životě milionů.

Byl zde kdysi král, který nám zanechal zprávu o svém hledání smyslu života. Zkusil všechno, co si člověk může na světě dopřát. Rozkoše těla i duše ... tvůrčí činnost, moc i slávu ..., aby nakonec prohlásil: „Všechno je marnost.“ Protože všechno pomine. Ano, byl to král Šalomoun.

Jistě, můžeš naplnit svůj život krásnými věcmi, zážitky, pocity i ušlechtilou prací. Nakonec se však nevyhneš tomu, aby tě nepřepadla zneklidňující myšlenka: „Jaký to všechno má – či mělo – smysl?“ Věda na to nemůže dát odpověď. Vždyť vysvětlení, že život a smrt je jen látková přeměna, uspokojí jen několik intelektuálů majících potěšení z tragična, avšak ne normálního člověka. Lidské srdce touží po odpovědi. Jaký je skutečný smysl toho, že jsem byl povolán k životu? Proč žiji?

Skutečná odpověď existuje

Skutečná odpověď nám musela být zjevena, sami jsme na ni nebyli schopni přijít – jak nám ukazují dějiny hledání odpovědi na tuto otázku.

„Znáť odpověď na tuto otázku – znamená být nábožensky založen,“ říká Albert Einstein.

Odpověď na otázku, proč jsme na světě, je na této zemi známá nejméně 4000 let. Je obsažena v poselství Bible. V Bibli však není výraz „smysl života“, nahrazuje jej slovo „zaslíbení“.

Apoštol Petr napsal: „Jsou nám dána veliká a drahá zaslíbení...“ Jaká? Ježíš Kristus řekl: „Já vám dám pokoj, který vám svět nemůže dát.“

Nepotřebujeme velké bohatství, ale spokojenost. Šalomoun nám řekl, že nespokojený boháč je vlastně velký chudák. Proč mám být spokojený i s malým kusem koláče, který se na mě v tomto životě dostal? Čtěme Ježíšův slib: „Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude mít věčný život ... Já ho vzkřísím v poslední den ...“

Smyslem života je poznání Boha a přijetí jeho zaslíbení věčného života. To byla síla i pro Komenského, která mu dopřávala obstát v těžkých osobních ztrátách i v hroutících se nadějích na návrat do vlasti, z které ho vyhnaly politické převraty.

Do dvacátého století jsme vtančili v rytmu valčíku s velkým optimismem. Toto století však končí velkými obavami, deziluzí a zklamáním. Proč? Protože člověk na své cestě od Boha ztratil vědomí toho nejdůležitějšího – proč žijeme. Odpověď hledal na bludných a hrozných cestách. Jsou značeny dýmem dvou světových válek, dýmem osvětimských pecí a děsivým atomovým hřibem Hirošimy.

Jen v Ježíši Kristu nacházíme klíč ke smyslu života. Jinde neexistuje. Jen skrze něho můžeme porozumět životu a najít východisko z labyrintu světa.

„Nehleďme na Boha skrze život, ale hleďme na život skrze Boha – a všechno bude mít své přesné místo a svůj jasný smysl.“ (*Isabelle Rivierová*)

„Odpověď na otázku
po smyslu života může být
jen náboženská.“

André Malraux

ŽIVOT

Má nějaký smysl?

Napsal Ludvík Švihálek

Odpovědný redaktor Ing. Peter Polaško

V Edici Znamení doby vydal Advent-Orion s.r.o.

Vydání 1., Praha 1994

ISBN 80-7172-039-9

Od našeho e-reportéra

Blahopřejeme

oslavte s námi
VÝROČÍ ODDÍLU

30 let **spolu**

19.9.

Dopoledne – CASD Smíchov

Odpoledne – Měňany

Program:

10:00 vzpomínkový program*

**11:00 Slavnostní dětská
bohoslužba**

14:00 zahradní party

***samostatný program pro děti zajištěn**

Zveme Vás na setkání žen a dívek Smíchovského sboru,
otevřené diskusi a sdílení

IZRAEL ישראל בזיכרונות II VE VZPOMÍNKÁCH II

Na červnové vzpomínání o Izraeli se z různých důvodů
nedostali všichni, kteří měli zájem.

I tak byla rekordní účast. Po dohodě Vám
nabízíme druhé pestré setkání. Ochotný průvodce
vlastními zážitky, Zdeněk Bartoš, bude opět barvitě
komentovat reálie i atmosféru promítaných fotografií.
Je léto, často se cestuje, prosím, pokud máte zájem,
dejte nám vědět, pomůže to v organizaci. Odvoz je
připraven.

SOBOTA 8.8. 2026
OD 14.30 HODIN

Sejdeme se u manželů Macháňových v Třebotově,
Na Vyhlídce 368.

Oddělení služby žen Sboru Praha Smíchov
Sbor CASD Praha Smíchov, Peroutkova 2482/57, Praha 5 – Smíchov
zastávka BUS č. 137; TBUS č. 52 Urbanova

SLUŽBA ŽEN

kontakt: Simona Tejrovská, email: simona.tejrovska@gmail.com

SRDEČNĚ VÁS ZVEME
NA NÁŠ KŘEST

*Anastasia
&
Erik*

S RADOSTÍ VÁS ZVEME NA SLAVNOST
NAŠEHO KŘTU, KTERÝ SE USKUTEČNÍ

1. SRPNA 2026

VE 14:00 HODIN

CASD SMÍCHOV
PEROUTKOVA, PRAHA

KDYŽ KRÁL ACHAB VIDĚL, CO SE STALO, PADL NA NĚJ STRACH A KRÁL SE VRHL NA ZEM.

Pokračování příště